

«Ούτε μία κακή ιστορία ανάμεσά τους...» –*Library Journal*

ΣΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΩΝ

GEORGE R.R. MARTIN
& GARDNER DOZOIS

ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ

GILLIAN FLYNN NEIL GAIMAN
PATRICK ROTHFUSS JOE ABERCROMBIE
CONNIE WILLIS SCOTT LYNCH

ΚΑΙ ΠΟΛΛΩΝ ΑΛΛΩΝ

ΜΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ *GAME OF THRONES*
ΤΟΥ GEORGE R.R. MARTIN

Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	9
του <i>George R.R. Martin</i>	
ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ.....	17
του <i>Joe Abercrombie</i>	
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ	67
της <i>Gillian Flynn</i>	
ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ «ΟΙ ΕΦΤΑ ΕΥΛΟΓΙΕΣ».....	113
του <i>Matthew Hughes</i>	
ΤΟ ΛΥΓΙΣΜΕΝΟ ΚΛΑΔΑΚΙ.....	157
του <i>Joe R. Lansdale</i>	
ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.....	203
του <i>Michael Swanwick</i>	
ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ.....	249
του <i>David W. Ball</i>	
Η ΞΕΦΡΕΝΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '20.....	295
της <i>Carrie Vaughn</i>	
ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΜΟΡΦΟ ΘΕΡΑΝΤΕΪΝ	337
του <i>Scott Lynch</i>	
ΣΚΛΗΡΑ ΧΑΛΚΙΝΑ.....	399
του <i>Bradley Denton</i>	
ΒΑΡΕΑ ΜΕΤΑΛΛΑ	481
της <i>Cherie Priest</i>	

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.....	517
<i>του Daniel Abraham</i>	
ΕΝΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ	557
<i>του Paul Cornell</i>	
ΑΘΩΡΗΤΟΣ ΣΤΗΝ ΤΥΡΟ	599
<i>του Steven Saylor</i>	
ΕΝΑ ΦΟΡΤΙΟ ΦΙΛΑΝΤΙΣΙ.....	641
<i>του Garth Nix</i>	
ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΑΠΟ ΤΕΚΙΛΑ	679
<i>του Walter Jon Williams</i>	
ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΥΘΕΝΑ	753
<i>της Phyllis Eisenstein</i>	
Η ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ.....	807
<i>της Lisa Tuttle</i>	
ΠΩΣ Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΠΗΡΕ ΠΙΣΩ ΤΟ ΠΑΛΤΟ ΤΟΥ	867
<i>του Neil Gaiman</i>	
ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ.....	907
<i>του Connie Willis</i>	
ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ.....	971
<i>του Patrick Rothfuss</i>	
Ο ΑΣΩΤΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ Ή Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑ	1051
<i>του George R.R. Martin</i>	
Πνευματικά δικαιώματα διηγημάτων	1101
Λίγα λόγια για τους επιμελητές της έκδοσης	1103

Εισαγωγή

ΤΕΛΙΚΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ ΑΡΕΣΟΥΝ

ΤΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ

του George R.R. Martin

... παρόλο που καμιά φορά το πληρώνουμε ακριβά.

Ανήθικοι τύποι, απατεώνες και μπαγαπόντηδες. Ρεμάλια, κλέφτες, επιτήδριοι και κατεργάρηδες. Κακά αγόρια και κακά κορίτσια. Κομπιναδόροι, πλανευτές, τσαρλατάνοι, αγύρτες, μασκαράδες, λαμόγια, λωποδύτες, ψεύτες, παλιάνθρωποι, αετονύχηδες... Έχουν αμέτρητα ονόματα και εμφανίζονται σε κάθε λογής ιστορίες, σε κάθε υπαρκτό λογοτεχνικό είδος, σε μύθους και σε θρύλους... Και φυσικά έχουμε συναντήσει τόσο πολλούς στην ιστορία του ανθρώπινου είδους. Είναι τα παιδιά του κατεργάρη θεού Λόκι, τα αδέρφια του πονηρού Κογιότι. Πότε είναι ήρωες. Πότε είναι οι κακοί της ιστορίας. Συνήθως είναι λίγο κι από τα δύο, χαρακτήρες που κινούνται στην γκρίζα ζώνη... Και το γκρι ήταν πάντα το αγαπημένο μου χρώμα. Το βρίσκω πολύ πιο ενδιαφέρον από το μαύρο ή το άσπρο.

Πρέπει να ομολογήσω πως ανέκαθεν είχα αδυναμία στα γοητευτικά καθάρματα. Όταν ήμουν μικρός, στη δεκαετία του '50, είχα την εντύπωση ότι το μόνο που έδειχνε η τηλεόραση ήταν κωμικές σειρές και γουέστερν. Ο πατέρας μου ήταν λάτρης των γουέστερν, κι έτσι στην παιδική μου ηλικία τα είδα όλα –μια ατελείωτη παρέλαση δυναμικών σερίφηδων, ο ένας πιο γενναίος από τον άλλο. Ο σερίφης Ντίλον, πάντα ακλόνητος σαν βράχος. Ο Γουάιατ Ερπ, γενναίος, θαρραλέος και τολμηρός (το έλεγε άλλωστε και στο τραγούδι

των τίτλων). Ο Μοναχικός Καβαλάρης, ο Χόπαλονγκ Κάσιντι, ο Τζιν Ότρι και ο Ρόι Ρότζερς ήταν πραγματικοί ήρωες: μεγαλόψυχοι, έντιμοι, το ιδανικό πρότυπο κάθε νεαρού άντρα... Κι όμως κανένας τους δεν μου φαινόταν αληθινός. Οι δικοί μου αγαπημένοι ήρωες γουέστερν ήταν οι δύο που ξέφευγαν από τα συνηθισμένα. Ο Πάλαντιν, που ντυνόταν στα μαύρα (σαν κακοποιός) όταν βρισκόταν σε αποστολή, ενώ στο Σαν Φρανσίσκο κυκλοφορούσε σαν φλώρος δανδής, που «είχε συντροφιά» μια διαφορετική γυναίκα κάθε εβδομάδα και πρόσφερε τις υπηρεσίες του με χρηματικό αντίτιμο (ενώ οι ήρωες δεν νοιάζονταν για τα χρήματα). Και οι αδερφοί Μάβερικ (ιδίως ο Μπρετ), δύο γοητευτικά ρεμάλια που προτιμούσαν τον ενδυματολογικό κώδικα του χαρτοπαίχτη –μαύρο κοστούμι, γραβάτα μπόλο και κομπό γιλέκο– και όχι το συνηθισμένο γιλέκο του σερίφη με το σήμα και το άσπρο καπέλο· ήταν πιθανότερο να τους συναντήσεις σε μια παρτίδα πόκερ παρά σε ανταλλαγή πυροβολισμών.

Και πιστεύω πως ακόμα και σήμερα το *Μάβερικ* και το *Have Gun-Will Travel* αντέχουν περισσότερο στον χρόνο απ' ό,τι τα πιο παραδοσιακά γουέστερν της ίδιας εποχής. Θα μπορούσε βέβαια να υποστηρίξει κανείς πως οι συγκεκριμένες σειρές είχαν καλύτερο σενάριο, καλύτερους ηθοποιούς και καλύτερους σκηνοθέτες από τα υπόλοιπα καουμπόικα, και δεν θα είχε άδικο... Παρ' όλα αυτά, θεωρώ πως στη διαχρονικότητά τους συνέβαλαν και οι όχι τόσο εξιδανικευμένοι ήρωές τους.

Πάντως ένα ωραία δοσμένο γοητευτικό κάθαρμα δεν εκτιμάται μόνο από τους λάτρεις των γουέστερν. Η αλήθεια είναι ότι μιλάμε για έναν χαρακτήρα-αρχέτυπο, που απαντά σε όλα τα μέσα και είδη.

Ο Κλιντ Ίστυουντ έγινε διάσημος υποδυόμενος ρόλους όπως ο Ράουντι Γέιτς, ο επιθεωρητής Κάλαχαν (ο «Βρόμικος Χάρι») και ο «Άνθρωπος χωρίς όνομα» –όλοι τους ήταν λίγο καθάρματα. Αν αντί για τους παραπάνω χαρακτήρες είχε υποδυθεί τον Καλό Γέιτς, τον Αψεγάδιαστο Μπίλι και τον «Αν-

θρωπο με τις δύο ταυτότητες», κανένας δεν θα τον ήξερε τώρα. Βέβαια, όταν ήμουν στο πανεπιστήμιο, γνώρισα μια κοπέλα που προτιμούσε τον Άσλεϊ Γουίλκς, τον ευγενή που ήταν πρόθυμος να θυσιαστεί για τους άλλους, από τον παλιάνθρωπο Ρετ Μπάτλερ, έναν κακόφημο τζογαδόρο... Ωστόσο πιστεύω πραγματικά πως πρέπει να είναι η μοναδική. Όλες οι άλλες γυναίκες που έχω γνωρίσει θα επέλεγαν τον Ρετ αντί για τον Άσλεϊ χωρίς δεύτερη σκέψη, και δεν θα αναφερθώ καν στους Φρανκ Κένεντι και Τσαρλς Γουίλκς. Ο Χάρισον Φορντ βγάζει στοιχεία καθάρματος σε όλους του τους ρόλους, αν και όλα άρχισαν με τον Χαν Σόλο και τον Ιντιάνα Τζόουνς. Υπάρχει άνθρωπος σ' αυτόν τον κόσμο που προτιμά τον Λουκ Σκαϊγουόκερ από τον Χαν Σόλο; Εντάξει, το ξέρουμε ότι το μόνο που ενδιαφέρει τον Χαν είναι τα λεφτά, το έχει ξεκαθαρίσει από την αρχή... Γεγονός που κάνει το τέλος της ταινίας *Ο πόλεμος των άστρων* ακόμα πιο συναρπαστικό, όταν ο ήρωας επιστρέφει για να χαλάσει τα σχέδια του Νταρθ Βέιντερ. (Παραεμπιπτόντως, ο Χαν *πυροβολεί* πρώτος στη σκηνή στο μπαρ, όσο κι αν ο Τζορτζ Λούκας προσπαθεί να δώσει διαφορετική ερμηνεία στην πρώτη ταινία.) Τι να πούμε για τον Ιντιάνα Τζόουνς...; Ο Ίντι είναι ο ορισμός του γοητευτικού καθάρματος. Δεν φέρθηκε και τόσο έντιμα όταν τράβηξε το όπλο του και πυροβόλησε εκείνον τον τύπο με τη σπάθα... Κι όμως τον λατρέψαμε γι' αυτό.

Βέβαια, τα γοητευτικά καθάρματα δεν κυριαρχούν μόνο στην τηλεόραση και στον κινηματογράφο. Σκεφτείτε και τα βιβλία.

Ας ρίξουμε μια ματιά στα μυθιστορήματα επικής φαντασίας.

Η λογοτεχνία του φανταστικού θεωρείται ένα είδος όπου το απόλυτο καλό πολεμά το απόλυτο κακό· σίγουρα θα συναντήσει κανείς πολλές τέτοιες περιπτώσεις, ιδιαίτερα στους πολυάριθμους μιμητές του Τόλκιν με τους αμέτρητους σκοτεινούς άρχοντες, τους σατανικούς υποτακτικούς και τους ήρωες

με το θεληματικό πιγούνι. Υπάρχει όμως και μια παλιότερη υποκατηγορία της λογοτεχνίας του φανταστικού, που λέγεται sword and sorcery και βρίθει γοητευτικών καθαρμάτων. Μπορεί ο Κόναν ο Βάρβαρος να χαρακτηρίζεται ενίοτε ήρωας, ως μην ξεχνάμε όμως πως ήταν επίσης ληστής, πειρατής, μισθοφόρος και κατέληξε σφετεριστής του θρόνου... Επιπλέον, κοιμήθηκε με όλες τις όμορφες γυναίκες που βρέθηκαν στον δρόμο του. Ο Φαφρντ και ο Γκρίζος Γάτος είναι ακόμα μεγαλύτερα καθάρματα, αν και όχι τόσο επιτυχημένα. Κανέναν από τους δύο δεν έχει μεγάλες πιθανότητες να γίνει βασιλιάς. Επίσης έχουμε τον πανούργο Κουζέλ, του Τζακ Βανς. Έναν ήρωα εντελώς αμοραλιστή, μα και εντελώς απολαυστικό, οι μηχανορραφίες του οποίου δεν φέρνουν ποτέ το επιθυμητό αποτέλεσμα, αλλά δεν έχει και τόση σημασία...

Τα ιστορικά μυθιστορήματα έχουν κι αυτά τους δικούς τους παράτολμους, πανούργους, αναξιόπιστους κατεργάρηδες. Οι Τρεις Σωματοφύλακες είχαν σίγουρα ορισμένα από τα παραπάνω στοιχεία. (Δεν μπορείς να γίνεις ατρόμητος και εντυπωσιακός ξιφομάχος χωρίς αυτά.) Ο Ρετ Μπάτλερ ήταν κάθαρμα στο βιβλίο όπως και στην ταινία. Ο Μάικλ Σέιμπον μάς χάρισε δύο υπέροχα καινούρια καθάρματα, τους Amram και Zelikman, ήρωες της ιστορικής νουβέλας του *Gentlemen of the Road*, και προσωπικά ελπίζω να διαβάσουμε κι άλλες περιπέτειες του συγκεκριμένου ζευγαριού. Φυσικά, υπάρχει και ο α-ξέχαστος Harry Flashman του Τζορτζ Μακντόναλντ Φρέιζερ (για την ακρίβεια, ο Sir Harry Paget Flashman VC KCB KCIE), ένας χαρακτήρας βασισμένος στο βιβλίο *Τα σχολικά χρόνια του Τομ Μπράουν* –το κλασικό μυθιστόρημα του Τόμας Χιουζ για τη ζωή σε βρετανικό οικοτροφείο, σε στιλ Χάρι Πότερ, αλλά χωρίς κούνιτις, μαγεία και κορίτσια. Αν δεν έχετε διαβάσει τα βιβλία του Μακντόναλντ με τον Flashman (δεν χρειάζεται να διαβάσετε και του Χιουζ, εκτός κι αν σας ενδιαφέρει η βικτοριανή ηθική), πρόκειται να γνωρίσετε ένα από τα πιο γοητευ-

τικά καθάρματα της λογοτεχνίας. Σας ζηλεύω που θα ζήσετε αυτή την εμπειρία.

Να μιλήσουμε για γουέστερν; Ολόκληρη η Άγρια Δύση είναι γεμάτη καθάρματα. Ο περιθωριακός ήρωας είναι εξίσου συνηθισμένος με τον περιθωριακό κακό, αν όχι πιο συνηθισμένος. Ποιον να πρωτοαναφέρουμε; Τον Μπίλι δε Κιντ; Τον Τζέσε Τζέιμς και τη συμμορία του; Τον Ντοκ Χολιντέι, έναν *απίθανο* οδοντίατρο και κάθαρμα; Κι αν ρίξουμε άλλη μια ματιά στην τηλεόραση –στην καλωδιακή αυτή τη φορά–, θα δούμε την εξαιρετική παλιά σειρά *Deadwood* του HBO, όπου ξεχωρίζει ο ανήθικος Αλ Σουέραντζεν. Με την ερμηνεία του Ίαν Μακσέιν, ο Σουέραντζεν έκλεψε την παράσταση από τον υποτιθέμενο πρωταγωνιστή, τον σερίφη. Από την άλλη, είναι γνωστό πως τα καθάρματα ειδικεύονται στο κλέψιμο. Είναι ένα από τα μεγάλα ταλέντα τους.

Και στις ιστορίες αγάπης; Ε, καλά... Εκεί το κάθαρμα κερδίζει σχεδόν πάντα το κορίτσι. Τώρα πια το κάθαρμα *είναι* πολλές φορές το κορίτσι, στοιχείο ακόμα πιο ενδιαφέρον. Είναι πάντα απολαυστικό να βλέπεις τα στερεότυπα να ανατρέπονται.

Οι ιστορίες μυστηρίου έχουν ακόμα και υποκατηγορίες γοητευτικών καθαρμάτων. Οι ιδιωτικοί ντετέκτιβ είχαν πάντα αυτό το στιλ. Αν ήταν ξεκάθαροι, τυπικοί, επικεντρωμένοι στα γεγονότα, τότε θα ήταν αστυνομικοί. Αλλά δεν είναι.

Θα μπορούσα να αναφέρω πολλά ακόμα. Τη λεγόμενη «σοβαρή» λογοτεχνία, τη γοτθική λογοτεχνία, τις ρομαντικές ιστορίες με βρικόλακες, τη γυναικεία λογοτεχνία, τις ιστορίες τρόμου, την κυβερνοπάνκ, την ατμοπάνκ (*steampunk*), το *urban fantasy*, τις ρομαντικές ιστορίες με ασθενείς και νοσοκόμες, την τραγωδία, την κωμωδία, την ερωτική λογοτεχνία, τα θρίλερ, τη *space opera*, τα γουέστερν, τις ιστορίες σχετικές με τον αθλητισμό, την πολεμική λογοτεχνία, τις ρομαντικές ιστορίες με καουμπόηδες –κάθε κατηγορία και υποκατηγορία έχει τα δικά της καθάρματα. Τις περισσότερες φορές

αυτοί αρέσουν περισσότερο και μένουν στη μνήμη του αναγνώστη.

Δυστυχώς σε αυτή την ανθολογία δεν εκπροσωπούνται όλα τα παραπάνω είδη... παρόλο που ένα κομμάτι του εαυτού μου θα το ήθελε. Μπορεί να φταίει το κάθαρμα μέσα μου, το κομμάτι του εαυτού μου που θέλει να ξεφεύγει από τα καθορισμένα πλαίσια, πάντως η αλήθεια είναι πως δεν σέβομαι και τόσο τα όρια των διαφόρων λογοτεχνικών ειδών. Αυτόν τον καιρό είμαι περισσότερο γνωστός ως συγγραφέας μυθιστορημάτων φαντασίας, αλλά τα *Καθάρματα* δεν είναι μια ανθολογία της λογοτεχνίας του φανταστικού... Παρότι περιλαμβάνει μερικά πολύ καλά διηγήματα φαντασίας. Ο συνεπιμελητής μου, Γκάρντνερ Ντοζούα, επιμελούνταν ένα περιοδικό επιστημονικής φαντασίας επί δύο δεκαετίες, ωστόσο τα *Καθάρματα* δεν είναι ούτε ανθολογία επιστημονικής φαντασίας... Παρότι περιέχει μερικά διηγήματα επιστημονικής φαντασίας εξίσου καλά με αυτά που θα διαβάσετε στα μηνιαία περιοδικά.

Όπως και στα *Warriors* και *Dangerous Women*, τις προηγούμενες ανθολογίες μας που συνδυάζουν διαφορετικά λογοτεχνικά είδη, έτσι και τα *Καθάρματα* είχαν ως στόχο να καταργήσουν τα όρια ανάμεσα στα είδη. Το θέμα μας είναι γενικό. Ο Γκάρντνερ κι εγώ εκτιμούμε τις καλές ιστορίες κάθε είδους, ανεξάρτητα από τον χρόνο και τον τόπο στον οποίο εκτυλίσσονται και την κατηγορία στην οποία ανήκουν. Έτσι καλέσαμε καταξιωμένους συγγραφείς από τους κόσμους του μυστηρίου, της επικής φαντασίας, του sword and sorcery, του urban fantasy, της επιστημονικής φαντασίας, των ρομαντικών διηγημάτων, της εμπορικής λογοτεχνίας, των θρίλερ, των ιστορικών μυθιστορημάτων, των γουέστερν, του νουάρ, του τρόμου... και οτιδήποτε άλλο μπορείτε να φανταστείτε. Δεν αποδέχτηκαν όλοι την πρότασή μας, το έκαναν όμως πολλοί και θα δείτε το αποτέλεσμα στις σελίδες που ακολουθούν. Οι συντελεστές μας συγκροτούν μια ομάδα βραβευμένων και καταξιω-

μένων συγγραφέων και εκπροσωπούν πολλούς και διάφορους εκδότες, όπως και διαφορετικούς λογοτεχνικούς κόσμους. Ζητήσαμε το ίδιο πράγμα από τον καθένα τους: μια ιστορία για ένα γοητευτικό κάθαρμα, με έξυπνη πλοκή, πανούργα σχέδια και ανατροπές. Δεν επιβάλαμε περιορισμούς στο είδος στο οποίο θα έγραφε ο κάθε συγγραφέας. Κάποιοι επέλεξαν να γράψουν στο είδος για το οποίο είναι περισσότερο γνωστοί. Άλλοι αποφάσισαν να δοκιμάσουν κάτι διαφορετικό.

Στην εισαγωγή μου για την ανθολογία *Warriors*, την πρώτη από τις ανθολογίες μας με διηγήματα διαφόρων λογοτεχνικών ειδών, αναφέρω ότι μεγάλωσα στην Μπαγιόν του Νιου Τζέρσι στη δεκαετία του '50, μια πόλη όπου δεν υπήρχε ούτε ένα βιβλιοπωλείο. Τότε αγόραζα όλο το υλικό ανάγνωσης από κιόσκια εφημερίδων και από τα ράφια στα ψιλικατζίδικα. Οι χαρτόδετες εκδόσεις σε αυτά τα ράφια δεν ταξινομούνταν ανάλογα με το λογοτεχνικό είδος στο οποίο ανήκαν. Στριμώχνονταν όλες μαζί, ένα αντίτυπο από το ένα, δύο αντίτυπα από το άλλο. Μπορεί να έβρισκες τους *Αδελφούς Καραμάζοφ* χωμένους ανάμεσα σε μια ιστορία αγάπης και την καινούρια ιστορία του Μάικ Χάμερ του Μίκι Σπιλέιν. Οι Ντόροθι Πάρκερ και Ντόροθι Σέγιερς μοιράζονταν το ίδιο ράφι με τους Ραλφ Έλισον και Τζ. Ντ. Σάλιντζερ. Ο Μαξ Μπραντ ακουμπούσε πάνω στην Μπάρμπαρα Κάρτλαντ. Οι Α. Ε. βαν Βογκτ, Π. Τζ. Γούντχαουζ και Χ. Φ. Λάβκραφτ στριμώχνονταν δίπλα στον Φ. Σκοτ Φιτζέραλντ. Ιστορίες μυστηρίου, γουέστερν, ιστορίες γοτθικού τρόμου, φαντασμάτων, κλασικά της αγγλικής λογοτεχνίας, τα πιο καινούρια «σοβαρά» μυθιστορήματα, και φυσικά ιστορίες επιστημονικής φαντασίας, φαντασίας και τρόμου –μπορούσες να τα βρεις όλα σ' εκείνα τα ράφια, όπως και χιλιάδες άλλα.

Μου άρεσε αυτό. Κι ακόμα μου αρέσει. Ωστόσο στις δεκαετίες που πέρασαν από τότε (και δυστυχώς είναι πολλές δεκαετίες), ο κόσμος των εκδόσεων έχει αλλάξει, τα βιβλιοπωλεία-

αλυσίδες έχουν πολλαπλασιαστεί, τα όρια των λογοτεχνικών ειδών είναι πλέον πιο αυστηρά. Και πιστεύω πως είναι κρίμα. Τα βιβλία πρέπει να συμβάλλουν στην εξέλιξή μας, να μας πηγαινούν σε μέρη όπου δεν έχουμε ξαναβρεθεί και να μας δείχνουν πράγματα που δεν έχουμε ξαναδεί, να διευρύνουν τους ορίζοντές μας και την αντίληψή μας για τον κόσμο. Κι αυτό δεν μπορείς να το πετύχεις όταν περιορίζεις την ανάγνωσή σου σε μόνο ένα λογοτεχνικό είδος. Αυτό μας περιορίζει, μας κάνει μικρότερους. Πάντα πίστευα ότι υπάρχουν καλές ιστορίες και όχι τόσο καλές ιστορίες, κι αυτός είναι ο μόνος διαχωρισμός που έχει σημασία.

Θεωρούμε πως σε αυτό το βιβλίο έχουμε μερικές καλές ιστορίες. Σε τούτες εδώ τις σελίδες θα βρείτε γοητευτικά καθάρματα κάθε μεγέθους, μορφής και χρώματος, σε εντελώς διαφορετικά μέρη, που εκπροσωπούν ένα εκτενές μείγμα διαφορετικών κατηγοριών και υποκατηγοριών. Δεν θα ξέρετε όμως με *ποιο* είδος έχετε να κάνετε προτού διαβάσετε την ιστορία, αφού ο Γκάρντνερ κι εγώ τις έχουμε ανακατέψει, όπως ήταν κάποτε ανακατεμένες στα ράφια του ψιλικατζίδικου. Υποθέτουμε πως κάποια από τα διηγήματα αυτού του βιβλίου γράφτηκαν από τους αγαπημένους σας συγγραφείς. Άλλα γράφτηκαν από συγγραφείς που μπορεί να μην είχατε καν ακουστά (έως τώρα). Θέλουμε να ελπίζουμε πως όταν θα τελειώσετε τα *Καθάρματα*, κάποιοι από αυτούς τους συγγραφείς θα ανήκουν πια στους αγαπημένους σας.

Απολαύστε λοιπόν τις ιστορίες... μα έχετε τον νου σας. Ορισμένοι από τους κυρίους και τις αξιαγάπητες κυρίες σε αυτές τις σελίδες δεν αξίζουν την εμπιστοσύνη σας.

Joe Abercrombie

Ο Joe Abercrombie είναι σήμερα ένα από τα πιο γρήγορα ανερχόμενα αστέρια στη λογοτεχνία του φανταστικού, αναγνωρισμένος εξίσου από αναγνώστες και κριτικούς για τη δυναμική, λιτή και άμεση προσέγγισή του. Είναι μάλλον περισσότερο γνωστός για την τριλογία του *Ο πρώτος νόμος*, το πρώτο μυθιστόρημα της οποίας, *Το κάλεσμα του ξίφους*, κυκλοφόρησε το 2006. Ακολούθησαν τα *Πριν την αγχόνη* και *Το τελευταίο επιχείρημα*. Έχει γράψει επίσης τα μυθιστορήματα φαντασίας *Best Served Cold*, *The Heroes* και *Red Country*. Εκτός από τη συγγραφή, ο Abercrombie ασχολείται και με το μοντάζ. Ζει και εργάζεται στο Λονδίνο.

Στη γεμάτη δράση περιπέτεια που ακολουθεί, ο Abercrombie μάς οδηγεί βαθιά μέσα στους βρόμικους, δύσοσμους, μελωδικούς και δαιδαλώδεις δρόμους του Σιπάνι, μιας από τις πιο επικίνδυνες πόλεις του κόσμου, για μια θανάσιμη εκδοχή του παιχνιδιού *Πού 'ν' το, πού 'ν' το το δαχτυλίδι*.

Σιχαινόταν το Σιπάνι, διάβOLE.

Με την καταραμένη ομίχλη που κάλυπτε τα πάντα, με τον καταραμένο παφλασμό του νερού και την καταραμένη, σιχαμερή σαπίλα που κυριαρχούσε σε όλη την πόλη. Με τις καταραμένες γιορτές, τα μπαλ μασκέ και τα ξεφαντώματα. Παντού γλέντια. Όλοι γλεντούσαν ή τουλάχιστον έτσι έδειχναν. Οι καταραμένοι άνθρωποι ήταν το χειρότερο απ' όλα σε τούτη την πόλη. Καθάρματα –άντρες, γυναίκες και παιδιά. Ψεύτες και ανόητοι όλοι τους.

Η Κάρκολφ σιχαινόταν το Σιπάνι. Να όμως που βρισκόταν και πάλι εδώ. Τελικά ποιος ήταν ο ανόητος, αναρωτήθηκε.

Τρανταχτά γέλια σαν γκάρισμα αντήχησαν μέσα στην ομίχλη και η Κάρκολφ γλίστρησε στη σκιά μιας πόρτας, με το ένα χέρι να αγγίζει ίσα ίσα τη λαβή του σπαθιού της. Ένας καλός ταχυδρόμος δεν εμπιστευόταν κανέναν και η Κάρκολφ ήταν η καλύτερη. Μα στο Σιπάνι δεν εμπιστευόταν ούτε τη σκιά της.

Άλλη μια παρέα ξεπρόβαλε μέσα από την πυκνή ομίχλη τριγυρίζοντας κι αυτή αναζητώντας διασκέδαση. Ένας άντρας με μάσκα σαν φεγγάρι έδειχνε μια γυναίκα τόσο μεθυσμένη που σκόνταφτε συνεχώς με τα ψηλά τακούνια της. Όλοι τους γελούσαν και οι δαντελένιες μανσέτες του ενός τραντάζονταν από τα γέλια, λες και δεν υπήρχε τίποτα πιο αστείο από έναν μεθυσμένο που δεν μπορεί να σταθεί στα πόδια του. Η Κάρκολφ πήρε μια έκφραση αγανάκτησης και παρηγορήθηκε με τη σκέψη ότι πίσω από τις μάσκες αυτοί οι άνθρωποι ένιωθαν δυσφορία όπως ένιωθε κι εκείνη όταν προσπαθούσε να διασκεδάσει.

Κρυμμένη στο άνοιγμα της πόρτας, η Κάρκολφ μόρφασε. Χρειαζόταν διακοπές, διάβολε. Ειδάλλως θα γινόταν πολύ στρυφνή. Ή μήπως είχε γίνει ήδη και χειρότερη συνεχώς; Μήπως είχε γίνει ένας απ' αυτούς τους ανθρώπους που περιφρονούσαν τον κόσμο όλο; Θα καταντούσε ίδια με τον καταραμένο τον πατέρα της;

«Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο», μουρμούρισε.

Μόλις οι γλεντοκόποι απομακρύνθηκαν παραπατώντας μες στο σκοτάδι, η Κάρκολφ βγήκε από την κρυψώνα της με σκυμμένο κεφάλι και συνέχισε τον δρόμο της. Ούτε πολύ γρήγορα ούτε πολύ αργά, ελαφροπατώντας με τις μαλακές της μπότες πάνω στο νοτισμένο λιθόστρωτο και με την ολότελα συνηθισμένη κουκούλα της κατεβασμένη, όχι υπερβολικά όμως, για να μην προκαλεί υποψίες. Με το παρουσιαστικό ενός ανθρώπου που δεν είχε και πολλά να κρύψει, πέρα από τα συνηθισμένα –τα οποία στο Σιπάνι δεν ήταν καθόλου λίγα.

Κάπου στα δυτικά η θωρακισμένη άμαξά της θα έτρεχε τώρα στους φαρδείς δρόμους, με τους τροχούς να πετούν σπίθες πάνω στις γέφυρες. Τρομαγμένοι πεζοί θα πετάγονταν στην άκρη, ενώ το μαστίγιο του οδηγού θα χτυπούσε τα ιδρωμένα καπούλια των αλόγων και καμιά δεκαριά πληρωμένοι φρουροί θα ωρύονταν στο κατόπι της, με τις υγρές πανοπλίες τους να γυαλίζουν κάτω από τα φώτα του δρόμου. Εκτός βέβαια κι αν οι άντρες του Λιθοκόπου είχαν κάνει ήδη την κίνησή τους: βέλη που θα έσκιζαν τον αέρα, κραυγές ζώων και ανθρώπων, η σύγκρουση της άμαξας που θα έβγαινε από τον δρόμο, η κλαγγή του ατσαλιού. Και στο τέλος το μεγάλο λουκέτο του μεταλλικού κουτιού θα ανατιναζόταν με μπαρούτι, ο καπνός θα τους έκαιγε τον λαιμό και θα τον έδιωχναν ανυπόμονα με τα χέρια τους για να σηκώσουν το καπάκι και να βρουν... τίποτα.

Στα χείλη της Κάρκολφ άθελά της σχηματίστηκε μια υποψία χαμόγελου, ενώ άγγιξε το εξόγκωμα στο πλευρό της. Το

αντικείμενο ήταν ασφαλές, ραμμένο στην επένδυση του πανωφοριού της.

Συγκεντρώθηκε και έπειτα από μερικά βήματα πήδησε στο κανάλι καλύπτοντας τρεις δρασκελιές πάνω από το αρυτίδωτο νερό, για να προσγειωθεί σε μια σχεδόν σαπισμένη μαούνα. Οι σανίδες έτριξαν καθώς η Κάρκολφ κυλίστηκε πάνω στη βάρκα και σηκώθηκε ξανά με χάρη. Αν περνούσε απέναντι από τη γέφυρα Φίντιν, θα έκανε μεγάλο κύκλο. Επιπλέον, ήταν ένας δρόμος με κίνηση, όπου θα την έβλεπαν πολλά μάτια. Ενώ αυτή η βάρκα ήταν πάντα δεμένη εδώ στα σκοτεινά, προσφέροντάς της έναν πιο σύντομο δρόμο. Είχε φροντίσει η ίδια γι' αυτό. Η Κάρκολφ δεν άφηνε πολλά πράγματα στην τύχη. Ήξερε από πρώτο χέρι πως η τύχη έπαιζε βρόμικα παιχνίδια.

Ένα ρυτιδιασμένο πρόσωπο ξεπρόβαλε στα σκοτεινά, πίσω από την τιμονιέρα, όπου άχνιζε ένα παλιό τσαγερό. «Ποιος στα κομμάτια είσαι εσύ;»

«Κανένας.» Η Κάρκολφ τον χαιρέτησε κεφάτα. «Περαστική είμαι!» φώναξε και πήδησε από τις λικνιζόμενες ξύλινες σανίδες στις πέτρες στην άλλη πλευρά του καναλιού, για να χαθεί στην ποτισμένη με μούχλα καταχνιά. Περαστική. Θα πήγαινε κατευθείαν στο λιμάνι για να προλάβει την άμπωτη και να συνεχίσει αμέριμνα το ταξίδι της. Ή στρυφνά, τέλος πάντων. Όπου κι αν πήγαινε η Κάρκολφ, ήταν ο κανένας. Πάντα περαστική.

Στα ανατολικά, αυτός ο βλάκας ο Πόμπριν θα έτρεχε καβάλα στο άλογό του συνοδευόμενος από τέσσερις υπηρέτες. Όχι πως της έμοιαζε καθόλου, με το μουστάκι και την όλη εμφάνιση, όμως, τυλιγμένος με την κεντημένη κάπα της, που δεν περνούσε απαρατήρητη, ήταν ένας ικανοποιητικός σωσίας. Ο Πόμπριν ήταν ένας άφραγκος μαστροπός, που πίστευε με αυταρέσκεια πως είχε πάρει τη θέση της για να της δώσει την ευκαιρία να επισκεφθεί την ερωμένη της, μια πλούσια κυρία που επιθυμούσε να κρατήσει τη συνάντησή τους μυστική. Η Κάρ-

κολφ αναστέναξε. Πού τέτοια τύχη. Την παρηγόρησε πάντως η σκέψη του τρομοκρατημένου Πόμπριν τη στιγμή που αυτοί οι αλήτες, ο Βαθύς και ο Ρηχός, θα τον έριχναν από τη σέλα του, θα αντίκριζαν με περίσσια έκπληξη το μουστάκι του κι ύστερα θα έψαχναν τα ρούχα του με ολοένα και μεγαλύτερο εκνευρισμό, για να καταλήξουν, δίχως αμφιβολία, να τον ξεκοιλιάσουν για να βρουν... τίποτα.

Η Κάρκολφ άγγιξε πάλι το εξόγκωμα στο πανωφόρι της και συνέχισε με ανάλαφρο βήμα. Είχε καταστρώσει ένα έξυπνο σχέδιο: Προχωρούσε μόνη της, πεζή, ακολουθώντας μια προσεκτικά σχεδιασμένη διαδρομή μέσα από σοκάκια, στενά περάσματα, δρομάκια άγνωστα στους πολλούς και ξεχασμένα σκαλοπάτια, περνώντας από ερειπωμένα παλάτια και ρημαγμένα σπίτια, πύλες που είχαν μείνει ανοιχτές έπειτα από μυστικές συμφωνίες, και σε λίγο θα έφτανε σ' ένα μικρό κομμάτι του υπονόμου, που θα την οδηγούσε ακριβώς στο λιμάνι, αφού είχε μια δυο ώρες ακόμα στη διάθεσή της.

Μετά απ' αυτή τη δουλειά έπρεπε οπωσδήποτε να πάει διακοπές. Άγγιξε με τη γλώσσα το εσωτερικό του χείλους της, όπου τις τελευταίες μέρες είχε βγει μια μικρή, αλλά αδικαιολόγητα επώδυνη άφθα. Όλη την ώρα δούλευε. Μήπως να πήγαινε ένα ταξιδάκι στην Άντουα; Να δει τον αδερφό της και τις ανιψιές της; Πόσων χρονών θα ήταν τώρα άραγε; Μμ. Μπα. Θυμήθηκε πόσο φαρμακόγλωσση ήταν η σκύλα η νύφη της. Ήταν απ' αυτούς τους ανθρώπους που τα αντιμετωπίζουν όλα με περιφρόνηση. Στην Κάρκολφ θύμιζε τον πατέρα της. Μάλλον γι' αυτό την παντρεύτηκε ο αδερφός της την αναθεματισμένη...

Από κάπου ακουγόταν μουσική, καθώς η Κάρκολφ έσκυψε για να περάσει από μια στοά με ξεφτισμένα τοιχώματα. Πρέπει να ήταν κάποιος βιολιστής που είτε κούρδιζε το όργανό του είτε ήταν φρικτός στην τέχνη του. Τίποτε από τα δύο δεν θα της έκανε εντύπωση. Κολλημένα χαρτιά ανέμιζαν και θρόιζαν σ' έναν τοίχο όπου φύτρωναν βρύα. Πρόχειρα τυπωμένα φυλ-

λάδια που παρότρυναν τους πιστούς πολίτες να υψώσουν το ανάστημά τους ενάντια στην τυραννία του Φιδιού του Τάλινς. Η Κάρκολφ ρουθούνισε περιφρονητικά. Οι περισσότεροι πολίτες του Σιπάνι είχαν την τάση να πέφτουν κι όχι να υψώνονται, ενώ τους υπόλοιπους μόνο πιστούς δεν θα τους χαρακτήριζες.

Στριφογύριζε για να στρώσει το πίσω μέρος του παντελονιού της, αλλά ήταν μάταιο. Πόσα λεφτά έπρεπε πια να δώσει για ένα καινούριο σύνολο, ώστε να μην καταλήξεις με μια ενοχλητική ραφή στο χειρότερο δυνατό σημείο; Πηδούσε από το ένα πόδι στο άλλο σ' ένα στενό πέρασμα κατά μήκος ενός καναλιού με στάσιμα νερά, αχρηστευμένου εδώ και πολύ καιρό, γεμάτο γλιτσερά φύκια και σκουπίδια που χόρευαν στην επιφάνεια. Η Κάρκολφ τραβούσε το ενοχλητικό ύφασμα αποδώ κι αποκεί δίχως αποτέλεσμα. Αυτή η καταραμένη μόδα με τα στενά παντελόνια έφταιγε! Μπορεί το σύμπαν να την τιμωρούσε μ' αυτόν τον τρόπο επειδή πλήρωσε τον ράφτη με κάλπικα νομίσματα. Μα την Κάρκολφ την απασχολούσε περισσότερο το επίγειο χρηματικό κέρδος παρά οι τιμωρίες του σύμπαντος, γι' αυτό κι έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να αποφεύγει τις πληρωμές όποτε ήταν δυνατόν. Αποτελούσε ουσιαστικά μια από τις αρχές της και ο πατέρας της πάντα έλεγε πως ο σωστός άνθρωπος μένει πιστός στις αρχές του...

Που να πάρει η οργή, τελικά θα γινόταν όντως ίδια ο πατέρας της.

«Χα!»

Μια ρακένδυτη φιγούρα πετάχτηκε μπροστά της από μια στοά και το ατσάλι έλαμψε για μια στιγμή μες στο σκοτάδι. Με μια ενστικτώδη πνιχτή κραυγή η Κάρκολφ παραπάτησε προς τα πίσω, βάζοντας το χέρι μέσα από το πανωφόρι της για να βγάλει το δικό της σπαθί, βέβαιη πως είχε έρθει πια η ώρα της για να πεθάνει. Είχε καταλάβει άραγε το σχέδιό της ο Λιθοκόπος; Ή μήπως ήταν ο Βαθύς με τον Ρηχό; Ή τα τσιράκια του

Κέρικαν...; Όμως δεν εμφανίστηκε κανένας άλλος. Μόνο αυτός ο άντρας, τυλιγμένος με μια λεκιασμένη κάπα, με ατημέλητα μαλλιά κολλημένα από την υγρασία πάνω στο χλωμό του δέρμα, ένα σχεδόν μουχλιασμένο μαντίλι που κάλυπτε το μισό του πρόσωπο και από πάνω δύο κατακόκκινα, γουρλωμένα και φοβισμένα μάτια.

«Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου!» φώναξε ο άντρας, ενώ τα λόγια του καλύφθηκαν εν μέρει από το μαντίλι.

Η Κάρκολφ ανασήκωσε τα φρύδια. «Ποιος το λέει πια αυτό;»

Μια σύντομη παύση. Τα βρόμικα νερά φλοίσβιζαν στις πέτρες δίπλα τους. «Γυναίκα είσαι;» Μια σχεδόν απολογητική χροιά διακρινόταν στη φωνή του επίδοξου ληστή.

«Κι αν είμαι; Δεν θα με ληστέψεις;»

«Εεε... δηλαδή...» Ο ληστής φάνηκε να χάνει την αυτοπεποίθησή του, ωστόσο συνήλθε γρήγορα. «Όπως και να 'χει, πρέπει να μου δώσεις τα λεφτά σου ή τη ζωή σου!»

«Γιατί;» ρώτησε η Κάρκολφ.

Η μύτη του σπαθιού του ληστή ταλαντεύτηκε με αβεβαιότητα. «Γιατί έχω ένα μεγάλο χρέος σε... Δεν είναι δική σου δουλειά, τέλος πάντων!»

«Εννοώ γιατί δεν με μαχαιρώνεις κατευθείαν για να πάρεις τα υπάρχοντά μου από το πτώμα μου, αλλά με ειδοποιείς πρώτα;»

Άλλη μια παύση. «Υποθέτω πως... θα προτιμούσα να αποφύγω τη βία. Πάντως σε ενημερώνω πως είμαι προετοιμασμένος να τη χρησιμοποιήσω, αν χρειαστεί!»

Τούτος εδώ ήταν ένας αδαής. Ένας κλεφτάκος που είχε βρεθεί στον δρόμο της. Ένα τυχαίο συναπάντημα. Τελικά όντως η τύχη έπαιζε βρόμικα παιχνίδια! Στη δική του περίπτωση τουλάχιστον. «Κύριέ μου», του είπε, «είστε ένας άθλιος κλέφτης.»

«Εγώ, κυρία μου, είμαι ένας τζέντλεμαν.»

«Εσείς, κύριέ μου, είστε ένας ξεγραμμένος τζέντλεμαν.» Η Κάρκολφ έκανε ένα βήμα μπροστά κραδαίνοντας το σπαθί της. Τρεις σπιθαμές ατσάλι έλαμψαν απειλητικά υπό το φως μιας λάμπας σε κάποιο παράθυρο από πάνω τους. Η Κάρκολφ συνήθως βαριόταν την εξάσκηση, όμως δεν ήταν και τόσο κακή στο ξίφος. Θα έπρεπε κάποιος να είναι πολύ καλύτερος απ' αυτό το ελεεινό υποκείμενο για να την εξουδετερώσει. «Θα σε κόψω σαν...»

Ο άντρας όρμησε προς το μέρος της με εκπληκτική ταχύτητα, τα σπαθιά τους συγκρούστηκαν και, προτού καν η Κάρκολφ προλάβει να κουνηθεί, το ξίφος τής έφυγε από τα χέρια, αναπήδησε πάνω στο βρόμικο λιθόστρωτο και αποκεί έπεσε μέσα στο κανάλι.

«Α-χα!» ήταν η αντίδρασή της. Τα πράγματα ήταν κάπως διαφορετικά απ' ό,τι είχε υπολογίσει. Προφανώς ο αντίπαλός της δεν ήταν ο χωριάτης που φαινόταν, τουλάχιστον όχι στον τομέα της ξιφομαχίας. Έπρεπε να το είχε προβλέψει. Τα φαινόμενα πάντα απατούσαν στο Σιπάνι.

«Δώσ' μου τα χρήματα», της είπε.

«Πολύ ευχαρίστως.» Η Κάρκολφ έβγαλε το πουγκί της και το πέταξε στον τοίχο, ελπίζοντας να διαφύγει με αυτόν τον αντιπερισπασμό. Δυστυχώς, ο άντρας το κάρφωσε στον αέρα με εντυπωσιακή επιδεξιότητα, ενώ η μύτη του ξίφους του επέστρεψε αμέσως στη θέση της για να εμποδίσει τη διαφυγή της. Το ξίφος χτύπησε απαλά το εξόγκωμα στο πανωφόρι της.

«Τι έχεις... εκεί;»

Από το κακό στο χειρότερο. «Τίποτα, τίποτε απολύτως.» Μ' ένα ψεύτικο γελάκι η Κάρκολφ προσπάθησε να ακουστεί αδιάφορη, μα δεν τα κατάφερε. Όπως δεν είχε καταφέρει ακόμα να φτάσει σ' εκείνο το αναθεματισμένο το πλοίο, που περίμενε στην αποβάθρα για να ξεκινήσει το ταξίδι του προς το Θοντ. Με το ένα δάχτυλο η Κάρκολφ έσπρωξε τη γυαλιστερή μύτη. «Επειδή έχω μια πολύ σημαντική υποχρέωση, πρέπει

να...» Ακούστηκε ένας ανεπαίσθητος θόρυβος όταν το σπαθί έσκισε το πανωφόρι της.

Τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν. «Αχ.» Ο πόνος έκαιγε το πλευρό της. Το σπαθί την είχε κόψει κι εκείνη. «Αχ!» Έπεσε στα γόνατα βαθιά θλιμμένη. Το αίμα έτρεξε ανάμεσα από τα δάχτυλά της όταν έσφισε το πλευρό της.

«Οχ... οχ, όχι. Συγγνώμη. Δεν ήθελα... πραγματικά δεν ήθελα να σε κόψω. Ήθελα απλώς, ξέρεις...»

«Αχ.» Το αντικείμενο, ελαφρώς λερωμένο από το αίμα της Κάρκολφ, έπεσε από τη σκισμένη τσέπη και κύλησε στις πέτρες. Ένα λεπτό πακέτο, μήκους περίπου τριάντα εκατοστών, τυλιγμένο σε λεκιασμένο δέρμα.

«Χρειάζομαι χειρουργό», ψέλλισε η Κάρκολφ, έχοντας το πλέον πειστικό ύφος στον ρόλο της «αβοήθητης κοπέλας». Η Μεγάλη Δούκισσα την είχε κατηγορήσει πολλές φορές πως κατέφευγε στο μελόδραμα. Μα αν δεν γίνεις μελοδραματικός σε τέτοιες στιγμές, τότε θα γίνεις; Εξάλλου μπορεί να χρειαζόταν στ' αλήθεια χειρουργό και υπήρχε μια μικρή πιθανότητα να σκύψει ο ληστής για να τη βοηθήσει. Τότε θα το κάρφωνε το κάθαρμα στο πρόσωπο με το μαχαίρι της. «Σε παρακαλώ, σε ικετεύω!»

Ο άντρας ταλαντεύτηκε για μια στιγμή, με μάτια διάπλατα –ήταν προφανές πως δεν είχε σκοπό να φτάσει μέχρι εκεί. Παρ' όλα αυτά, πλησίασε μόνο όσο χρειαζόταν για να φτάσει το πακέτο, με τη γυαλιστερή μύτη του σπαθιού του στραμμένη πάντα προς το μέρος της.

Η Κάρκολφ έπρεπε να δοκιμάσει μια διαφορετική και πιο απελπισμένη προσέγγιση πλέον. Δεν ήταν εύκολο να κρύψει τον πανικό στη φωνή της. «Να σου πω, πάρε τα χρήματα. Σου εύχομαι να τα χαρείς.» Η αλήθεια ήταν πως δεν του ευχόταν καμία χαρά παρά μόνο να σαπίσει στον τάφο του. «Όμως θα 'ναι καλύτερα και για τους δυο μας αν αφήσεις το πακέτο!»

Το χέρι του έμεινε μετέωρο για λίγο. «Γιατί; Τι έχει μέσα;»

«Δεν ξέρω. Έχω εντολή να μην το ανοίξω!»

«Εντολή από ποιον;»

Η Κάρκολφ απάντησε μ' έναν μορφασμό. «Ούτε αυτό το ξέρω, όμως...»

Ο Κέρτις πήρε το πακέτο. Φυσικά και το πήρε. Μπορεί να ήταν βλάκας, αλλά δεν ήταν και τόσο βλάκας. Άρπαξε το πακέτο κι άρχισε να τρέχει. Φυσικά και έτρεξε. Πάντα αυτό δεν έκανε;

Όρμησε προς το σοκάκι με την ψυχή στο στόμα, πήδησε πάνω από ένα σπασμένο βαρέλι, μα πιάστηκε το πόδι του και σωριάστηκε στο έδαφος. Παραλίγο να καρφωθεί με το ίδιο του το σπαθί. Σύρθηκε με το πρόσωπο στο έδαφος μέσα σε γλιστρίασμένα σκουπίδια και κάτι απροσδιόριστα γλυκό χώθηκε στο στόμα του. Σηκώθηκε στα πόδια του φτύνοντας και βλαστημώντας κι έριξε μια φοβισμένη ματιά πίσω του...

Δεν φαινόταν να τον ακολουθεί κανείς. Μόνο η ομίχλη, η απέραντη ομίχλη, να χορεύει και να στροβιλίζεται σαν πλάσμα ζωντανό.

Ο Κέρτις έχωσε το βρόμικο πια πακέτο μέσα στην κουρελιασμένη κάπα του και συνέχισε κουτσαίνοντας, με το χέρι στα μελανιασμένα του οπίσθια, προσπαθώντας ακόμα να διώξει αυτή τη γλυκιά γεύση της σαπίλας από το στόμα του. Όχι πως ήταν χειρότερη από το πρωινό του. Μάλλον καλύτερη θα την έλεγε. Ένας άντρας κρίνεται από το πρωινό του, έλεγε κάποτε ο δάσκαλός του στην ξιφομαχία.

Σήκωσε τη νωπή κουκούλα του, την ποτισμένη από τη μυρωδιά των κρεμμυδιών και της απελπισίας, ξεκρέμασε το πουγκί από το σπαθί του, το οποίο ξανάβαλε στη θήκη του, ενώ έστριψε από το σοκάκι και γλίστρησε ανάμεσα στο πλήθος. Ο αμυδρός ήχος της λαβής που μπήκε στη θέση της του έφερε ένα σωρό αναμνήσεις. Τις ώρες εξάσκησης και τους αγώνες, τις λαμπρές προοπτικές και τη λατρεία του πλήθους. Η ξιφασκία, καλό μου παιδί, είναι ο τρόπος για να προοδεύσεις! Στη Στύρια

το κοινό είναι καλλιεργημένο. Εκεί λατρεύουν τους ξιφομάχους, θα κάνεις περιουσία! Ωραίες εποχές τότε, όταν δεν ντυνόταν με κουρέλια. Τότε δεν ένιωθε ευγνωμοσύνη για τα υπολείμματα του κρεοπώλη, ούτε λήστευε ανθρώπους για να κερδίσει τα προς το ζην. Μόρφασε μ' αυτή τη σκέψη. Λήστευε γυναικές συγκεκριμένα. Δεν μπορούσες να το θεωρήσεις επάγγελμα αυτό. Έριξε άλλη μια φευγαλέα ματιά προς τα πίσω. Μήπως την είχε σκοτώσει; Ανατρίχιασε τρομοκρατημένος. Μια γρατσουνιά ήταν μονάχα. Σίγουρα ήταν μόνο αυτό; Αφού είδε να τρέχει αίμα. Θεέ μου, ας ήταν μονάχα μια γρατσουνιά! Έτριψε το πρόσωπό του λες και έτσι θα έδιωχνε την ανάμνηση, όμως η εικόνα δεν έφευγε με τίποτα. Διάφορα πράγματα που κάποτε δεν του είχαν περάσει καν από το μυαλό, πράγματα που πίστευε πως δεν θα έκανε ποτέ και τα οποία ύστερα είχε υποσχεθεί στον εαυτό του πως δεν θα επαναλάμβανε, σιγά σιγά είχαν γίνει καθημερινότητά του.

Βεβαιώθηκε για άλλη μια φορά πως δεν τον ακολουθούσε κανείς, βγήκε γρήγορα από τον δρόμο και διέσχισε την παραμελημένη αυλή. Τα ξεθωριασμένα πρόσωπα των ηρώων τού χθες τον παρακολουθούσαν από τις εφημερίδες. Ανέβηκε τη σκάλα που μύριζε κάτουρο και πέρασε το μαραμένο φυτό. Έβγαλε το κλειδί του για να παιδευτεί με την προβληματική κλειδαριά.

«Διάβολε, γαμώτο, να πάρει η ευχή... Ααα!» Η πόρτα υποχώρησε ξαφνικά και ο Κέρτις μπήκε στο δωμάτιο παραπατώντας. Λίγο έλειψε να πέσει πάλι. Γύρισε και, αφού την έκλεισε καλά, στάθηκε για μια στιγμή λαχανιασμένος μέσα στο πνιγηρό σκοτάδι.

Ποιος θα το πίστευε τώρα πως κάποτε ξιφομαχούσε με τον βασιλιά; Είχε χάσει. Φυσικά και είχε χάσει. Δεν είχε χάσει τα πάντα; Είχε χάσει με δύο πόντους έναντι κανενός και τον είχαν προσβάλει όταν βρέθηκε στο χώμα. Παρ' όλα αυτά, είχε αναμετρηθεί με την Αυτού Μεγαλειότητα. Με τούτο εδώ το

Είναι μπαγαπόντηδες. Κομπιναδόροι, ψεύτες, πλανευτές.

Άλλοτε ήρωες, άλλοτε οι κακοί της ιστορίας –αν και, συνήθως, λίγο κι απ' τα δύο. Δεν ξέρεις ποτέ αν θα σε σώσουν ή θα σε πουλήσουν. Αλλά αυτή ακριβώς είναι η γοητεία τους –και, κακά τα ψέματα, δεν υπάρχει καλή ιστορία χωρίς έναν απ' αυτούς. Τελικά, τα καθάρματα αρέσουν σε όλους μας, όπως λέει ο George R.R. Martin, κι ας το πληρώνουμε καμιά φορά ακριβά.

Σ' αυτή τη συλλογή λάμπουν με την αλήτικη γοητεία τους είκοσι ένα τέτοια καθάρματα, κάθε ηλικίας, φύλου, χρώματος και ασχολίας. Οι ιστορίες τους, από τις *Επαγγελματικές ανησυχίες* της **Gillian Flynn**, μέχρι το *Ένας χρόνος και μία μέρα στο όμορφο Θέραντεϊν* του **Scott Lynch** και το *Ο Άσωτος Πρίγκιπας ή ο αδερφός ενός βασιλιά* του ίδιου του **George R.R. Martin**, καλύπτουν όλα τα είδη –φαντασία, μυστήριο, έπος, αστυνομικό, εποχής, επιστημονική φαντασία, κωμωδία και τραγωδία.

Απολαύστε τις ιστορίες τους, αλλά με προσοχή! Κάποιοι από τους άντρες και τις γυναίκες αυτού του βιβλίου είναι επικίνδυνοι. Όσο πιο γοητευτικοί, όσο πιο ενδιαφέροντες, τόσο πιο επικίνδυνοι...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-731-9

